

[Annette Just]

Gyldenkilde og andre gerne vil. At Den Europæiske Union får lov til at udvikle sig i en sund og naturlig retning og ikke går den tredje vej, nemlig planøkonomiens vej, som statsministeren talte så varmt for.

Fremskridtspartiet håber også, at vi kan være med til at skabe mulighed for en yderligere udvidelse af Den Europæiske Union og derved få dementeret al snak om, at det skal være den *politiske* union, som så mange har talt så varmt for, og som den danske befolkning i hvert fald ikke var så forfærdelig begejstret for. Så har jeg ikke sagt for meget.

Vi ser muligheden for, at Den Europæiske Union med denne udvidelse kan åbne op for samhandel med øst- og centraleuropæiske lande i langt større udstrækning, end det har været tilfældet indtil nu. Fremskridtspartiet er rent faktisk utrolig skuffet over, at de tolv lande ikke har kunnet samles om at åbne op for samhandel med øst- og centraleuropæiske lande, og her tænker vi selvfølgelig primært på de baltiske lande, Polen, Ungarn, Tjekkiet osv.

Hvorfor – det er måske et dårligt spørgsmål, men alligevel – hvordan kan det være, at så mange europæiske lande kan stå og holde fanen højt, når de taler om Europa og dets udvikling, men ikke kan forstå, at hvis vi skal gøre noget, og hvis vi skal prøve at sikre dette sted en rimeligt fredelig udvikling, så er vi nødt til at gøre det gennem samhandel? Det er den eneste måde, vi kan give dem det, som de mangler allermost, nemlig respekten for deres eget arbejde, også kaldet selvrespekt.

Hvis vi siger, som mange i særdeleshed i de mere sydeuropæiske lande kunne forestille sig: Nå ja, vi kan vente med at samarbejde med de tidligere kommunistiske lande, indtil de økonomisk har mulighed for at deltage i Den Europæiske Union, så får vi dem ikke til at deltage. Så skubber vi dem direkte tilbage til det planøkonomiske morads, de har været ude i før.

Hermed er det selvfølgelig også sagt, at Fremskridtspartiet går imod al form for planøkonomi. Vi går ind for markedsøkonomi. Det er den eneste sunde måde, hvorpå man kan sikre, at enkeltindividet har en mulighed for at klare ikke blot sig selv og sin familie, men også kan se formålet med at gøre en ekstra indsats.

Så vil jeg vende mig til, hvad statsministeren sagde, for jeg blev lidt forbløffet; det behøver

man ikke at være meget i tvivl om. Jeg havde troet og håbet på, at statsministeren var kommet med, at nu skulle vi have det indre marked til at fungere, således at grundlaget for den politiske union, altså Den Europæiske Union, var lagt. Men statsministeren nævnte ikke med ét ord, at det indre marked rent faktisk ikke fungerer, på trods af at denne regering og tidligere regeringer har lovet højt og flot, at 1. januar 1993 skulle det hele være i orden. Ca. halvdelen af direktiverne er ikke sat i funktion i alle EF-lande.

Så fik man Den Europæiske Union, og så er man holdt op med at tale om det. Det er altså den måde, man fra regeringens side tror at man kan klare det, ved at sige: Jamen så taler vi om planøkonomi i stedet for, vi planlægger nogle nye strukturfonde. Jeg ved godt, at Socialdemokratiet nu styrter op og siger: Vi talte ikke om strukturfonde, vi talte kun om lånefinansiering. Det er fint. Bevisførelse? Hvor låner man fra? Hvem giver garanti? Og hvem skal betale? Det skal de borgere, som er med til at betale til Unionen. Der er jo intet, vi får foræret.

Men statsministeren bliver ved med at tale om, at vi skal lægge fine planer, og bare vi står sammen, så går det nok. Så kan vi sætte mere aktivitet i gang. Vi kan bygge lidt for hinanden, lidt ekstra broer, lidt ekstra veje. Vi kan i øvrigt producere til os selv. Men jeg hørte ikke et eneste ord om, hvad vi kunne gøre for at få penge ind i Unionen.

Det er, som om man accepterer, at andre store producenter såsom USA og Japan har forstået det. Man ser forundret på dem og siger: Hvordan kan det være, at de tjener penge på den måde? Ja, de sælger ud af deres eget område. Men i EU synes statsministeren det er helt fint, at over 90 pct. af vores produktion bliver brugt inden for eget område. Statsministeren tillader sig tilmed at kalde det for eksport. Jeg mener, at hvis vi har det indre marked, er det ikke eksport, hvis vi sælger en ting fra København ned til Rom; så er det stadig væk inden for det indre marked. Det var hele formålet med det indre marked. Nej, eksport er, når vi sælger det til Japan og de giver gode penge for det, rigtige penge, der kan veksles. Eller vi sælger det til Amerika og lignende.

Det er derfor, at den nye vej, den tredje vej, ikke skal være en planøkonomisk vej. Nej, den